

Buvári Tamás

A SZŐKELÁNY

Az elutazása utáni hónapokban minden lányban az édesanyádat kerested, és a számtalanszor elképzelt alak először a Szőkelányban derengett elő. Kezdetben ezt furcsának találtad, hiszen édesanyád haja ébenfekete volt, de a fékezhetetlen vágy, hogy édesanyádat egy másik nővel helyettesítsd, aki meghittséget és biztonságot nyújtva egy alig észrevehető, mégis félreérthetetlen mozdulattal végre közel enged magához, tökéletesen összemosta előtted a színeket. A Szőkelány valami számodra ismeretlen dallamot énekelve olyan csábosan ringatta magát, hogy napokig, sőt hónapokig sem tudtál szabadulni a hatástól. A Margit-sziget déli oldalán, egy fekvő nőalakot mintázó szobor lábfeje előtt kuporgott a földön, és azt énekelte, hogy *Ah! Bōwakawa poussé, poussé!* Nyilvánvaló, hogy bódult volt, mintha egy mindenki más által láthatatlan lidérc lejtett volna előtte a levegőben, úgy bámult maga elé, miközben telitalpon guggolva ringatózott, és kabát sem volt a Szőkelányon, mellbimbói valósággal kilyuggatták a pólóját – 2014 Szilveszter éjszakája volt Budapesten. Amikor észrevetted, rögtön kibújtál a kabátodból, és izgatottságodhoz képest könnyed, természetes mozdulattal ráterítetted. Rettenő lovagias akartál lenni. Felsegítetted a földről, felhúzkodtad valójában, mert a Szőkelány nem akart felállni, aztán elcipelted magaddal egy budai partira, ahol a Szőkelány rögvest valaki más karjaiba omlott, mással kezdett táncolni, nem is akármilyen odaadással. Nem akartál hinni a szemednek. A régóta várt, sokszor elképzelt pillanatot már-már karnyújtásnyira érezted magadhoz, amikor az angyalszerű lényben megtestesülő fantázia hirtelen szertefoszlani látszott. Csalódottságodban kibújtál az egyik bakancsodból, teátrálisan beleszagoltál, majd belevágtad a vendéglátó helyiség üvegajtájába. Aztán pillanatokkal később a másiktól is megváltál, azt egy békeharcolni kívánó pincér arcába húztad egy lendületes, mértani pontosságú svédcsavarral. Majd miután a vendégek nyugalmaért felelő portás udvariasan kitéssékkelt, nem köntörfalaztál, hazaindultál mezítláb. Akárha apai nagyapádat akartad volna utánozni, aki fiatalkorában elég heves természettel bírt, alkoholos befolyásoltság esetén különösen agresszív lett, és minden alkalmat megragadott a botrányokozásra. Mivel azonban a bakancsos kaland idején jóformán alig tudtál valamit a nagyapádról, joggal állítható, hogy a mozdulatok, amiket ezen a ponton választottál, önkéntelenek, egyszersmind genetikailag jól megalapozottak voltak. Azt gondoltad, hogy az akcióra csak felfigyel a Szőkelány. De nem figyelt fel. Legalábbis úgy tett, mintha észre sem venne. Te viszont, csodák csodájára, kabát és cipő nélkül sem fáztál meg. Nyilvánvaló: nagyon fűtöttek már belül, tenyeredet a Szőkelány bőre égette, melyhez lopva férkőztél deréktájon, miközben a diszkotékhoz támogattad. Amikor hazaértél, úgy hallottad, azt kérdezem tőled, hogy miért mezítláb jöttél haza? Te meg valami olyasmit motyogtál, hogy ott felejtetted a bakancsodat a buliban. Mire én, hogy milyen buliban, aztán már nem mondtam semmit, csak valamivel később, az éjszaka közepén kezdtem dörömbölni újra a szobád ajtaján. A memóriád azonban precízen működött, és te minden külső és agresszív beavatkozásom ellenére nyakig merültél az érzésben, amiben váratlanul megmártóztál. Másnap, január elsején az édesanyád szülei jöttek hozzánk vendégségbe. Ők is Budapesten, az egyik barátjuknál búcsúztatták az ó évet, mi-

közben egy másik ismerősüknél szálltak meg. Én meg mi mást tehettem volna, meghívtam őket az általam sosem kedvelt, „az újrakezdés haszontalanságára hazug maskarát aggató”, jókívánságokkal és szalonnával tűzdelt újévi ebédre. (Anyai nagyszüleid egyébként nagyon ritkán mozdultak ki Kolozsvárról, ez alkalommal főként azért, hogy végre megtudjanak valamit a lányukról, édesanyádról, aki egy-egy színpadi fotó „átlövésének” kivételével náluk sem jelentkezett.) A kínos beszélgetés ellenére meglepődve tapasztaltad, hogy nagyszüleid egészen derűs hangulatot képesek teremteni a lakásban, ami atmoszféra a kísértetlakra emlékeztető térben egyébként uralkodó kedélyállapotot jellemezte leginkább. Kérésükre a bécsi újévi koncertet is megnéztük a tévében, és te már alig-alig tudtad kivárni az ebédet, a számodra feleslegesnek tűnő ceremóniát, a színmagyar emberek kedvére készült ropogós malacot, ami nem kis fejtörést okozott az aktuális bejárónőnknek. És amelynek elfogyasztása után végre kibökhetted, hogy márpedig neked haladéktalanul vissza kell menned az előző napi buli helyszínére, tudniillik az ott felejtett bakancsodért. A diszkotékba, ahol még tartott a mulatság, csak hosszú könyörgések árán engedtek be, a lábbelidet viszont sehol nem találtad. Nem találtad, mert eszedbe sem jutott, hogy keresd. Másvalakit kerestél, másvalaki vonzott oda, azzal az ellenállhatatlan erővel és azzal az egyértelmű természetességgel, ahogy az érett diót húzza magához az anyaföld. Amikor is a dió, cseppet sem mérlegelve a várható komplikációkat, még a gondozatlan kert fűvébe is kész belevetni magát. Ahol aztán nagyon nehéz megtalálni. (Jóllehet ez a fajta organikus ábrázolás a Z generáció tekintetében igencsak vakmerő kísérlet lehet). De mi mást tehetél volna, ezúttal mégiscsak te voltál a dió, így sorra vettél minden lehetőséget. Felgöngyölítettél minden szálát, mely a kívánt irányba, a magas fűbe röppíthetett. És az állhatatos nyomozás eredményeképpen végül mégis rábukkantál a Szőkelányra. Gyalog szeltesd át a várost, a bankkártyád nem volt nálad, így közlekedési eszközöket nem vehettél igénybe. Jóformán pillanatok alatt eljutottál Pest északi negyedébe, ahol a Szőkelány lakott. A gömbvillám, mely a játék szerint aznap hajnalban toppant be a szépművészetinek nevezett városi képtárba, súlyos károkat okozva néhány olajfestékkel felvitt gömbölyded női testrészben, hozzád képest csigalassúsággal mozoghatott. Az feszített, hogy még mielőtt menthetetlenül szétpattansz, célhoz érj. Valahogy mindent elsöprő erővel és orvul támadt fel csonthéjas testedben az ösztön, amiről tudtad ugyan, hogy már izeg-mozog benne, de úgy vélted, beletelik még egy kis időbe, amíg ünnepélyesen kirágja magát. Annak ellenére, hogy ez aztán nem ebben a tempóban, nem ily komótosan történt, különlegesen kifinomult érzékkel találtál a város talán legkisebb, ám legodaadóbb zugocskájára, amihez hasonló hajlék életében először fogadott magába. Igaz, hogy csak virtuálisan, de minden addigi várakozásodat, minden a magas fűbe hulló dióval kapcsolatos tér-idő elképzelésedet messze-messze felülmúlóan. És hát mi többre számíthatott volna a ledek ura, a valódi digitális bennszülött? Hiszen tizenhat voltál. Vagyis vagy még mindig. Másnap lágy tojás és füstölt lazac volt a reggeli, az ebédet egy kagyló alakú kádban költöttétek el, és a fárasztó nap estéjén hamar ágyban voltatok megint. Ahol egymásra csurgattatok vagy másfél kiló mézet. Harmadnapra megismerted a Szőkelány különös szokásait, hogy a testi szerelmet azt nem csak eszik, hanem isszák is, és köszönöm, még kérek!, suttogtad megállás nélkül a Szőkelány fülébe. Azokban a napokban úgy érzed, hogy néhány centiméterrel a föld felett lebegsz. Ezzel egy időben pedig azt, hogy csonthéjadtól megválva a puha, selymes fűben heverészel. A Szőkelány sokat nevetett, volt egy kis anyajegy a szája egyik oldalán, de hogy melyiken, arra, amikor néhány órányi távollét után magadhoz tértél, már sehogyan sem emlékeztél. És az a száj lehet, hogy a lazactól volt rózsaszínű, de hogy a sok-sok méz ellenére mitől hatott mégis keserűnek, arra szintúgy képtelen voltál rájönni. Ehelyett azt gondolod, hogy ahhoz a szájhoz te az idők végezetéig hozzá leszel tapadva. Vagy még tovább. Én viszont ... Én viszont nem pontosan így gondoltam. Befejez-

ted, most egy hónapig semmiféle kontakt-tér, és semmiféle online-életmód, vettem oda csak úgy mellékesen, amikor néhány nap után kitámolyogtál az alkalmazásból. Csak néztél rám. Hogy mi van apa, nem lehetne valamivel felnőttesebben, minimum nagyfiúsabban? Mire én, hogy nem, semmiképpen, mert ez így nem folytatódhat, és ezért a személyiségedet vagy inkább az egyéniségedet gyökeresen feldúló, és a gondolkodásodat roppantmód veszélyeztető hetvenkét órás utazásért most azonnal meg kell válnod minden okos szerkentyűdtől. Ilyeneket mondtam. Ezzel szemben neked nem volt bátorságod megmondani, hogy abban az általam annyira kárhóztatott virtuális térben te megismerkedtél a Szökelánnyal, akinek egyszerűen belezuhantál a selymes fűvébe, de akivel a föld felett is jártál, és hogy szerelmes vagy, talán most először, értsem meg, próbáljam megérteni! Nem tudtad megmondani helyesebben, mivel nem is jöttek ki szavak a szádon, olyan nagyon távol érzed magad tőlem. Arra gondoltál, hogy még sok levegővétellel sem tudnál annyi ideig beszélni, hogy a hangok valami érthetetlenül trükkös akrobatikával egymásba kapaszkodva áthidalhassák a köztünk lévő a távolságot. Ahogyan magamban hívtam, csakhogy én inkább édesanyádra gondolva: a „nincs az a Golden Gate” vagy a „sugárhajtással sem” távolságot.